

Memòria de l'anàlisi de l'impacte normatiu del Projecte de decret per qual es regula el règim jurídic de les garanties i els dipòsits custodiats per la Dipositaria de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears

1. Introducció

1.1. L'article 42 de la Llei 4/2001, de 14 de març, del Govern de les Illes Balears, estableix que l'elaboració de les disposicions administratives s'inicia pel conseller competent, el qual ha de designar l'òrgan responsable del procediment; i que, per fer-ne la tramitació, s'ha d'adjuntar a l'avantprojecte una memòria i, si s'escau, un estudi econòmic.

D'acord amb el precepte esmentat, en la memòria s'han de justificar l'oportunitat de la regulació i l'adequació de les mesures proposades als fins perseguits, s'ha d'expressar el marc normatiu en què s'insereix la proposta i s'hi ha d'incloure, en tot cas, una relació de les disposicions afectades i la taula de vigències de disposicions anteriors sobre la mateixa matèria. Així mateix, també exigeix un estudi de les càrregues administratives, en relació amb l'administració i les persones interessades, que inclogui la nova regulació, si escau, amb la finalitat de fomentar la simplificació administrativa i evitar que s'incloguin tràmits o càrregues innecessàries; i en els casos de creació de nous serveis o de modificació dels existents, s'hi ha d'adjuntar la proposta d'un estudi del cost i del finançament de la nova organització.

1.2. Per la seva part, l'article 13.2 de la Llei 4/2011, de 31 de març, de la bona administració i del bon govern de les Illes Balears, disposa que les memòries, els estudis i els informes ja establerts i en vigor per a la tramitació normativa, segons el que disposa l'article 42 d'aquesta Llei, s'han de refondre en un únic document que s'anomenarà "Memòria de l'anàlisi de l'impacte normatiu".

Tot i que el document únic esmentat, a hores d'ara, només s'exigeix respecte dels avantprojectes de llei, res no impedeix que s'utilitzi en els procediments d'elaboració de les disposicions administratives, com el que ara ens ocupa, atesa la seva utilitat pràctica, i en compliment del que disposa la Resolució de la consellera d'Hisenda i Administracions Públiques de 15 de novembre de 2017 per la qual s'ordena l'inici del procediment d'elaboració d'aquesta norma.

1.3. Així mateix, pel que fa al procediment d'elaboració de les disposicions generals, que la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, dedica el títol VI a la regulació de la iniciativa legislativa i de la potestat normativa de les administracions públiques, la qual recull, entre d'altres qüestions, en l'article 129, i amb caràcter bàsic, els principis de bona regulació als que s'han d'ajustar les administracions públiques i que han de justificar-se en l'exposició de motius. Aquests principis són:

- a) Necessitat i eficàcia: la iniciativa normativa ha d'estar justificada per una raó d'interès general, s'ha de basar en una identificació clara dels fins perseguits i ser l'instrument més adequat per garantir-ne la consecució.
- b) Proporcionalitat: la iniciativa normativa que es proposi ha de contenir la regulació imprescindible per atendre les necessitat a cobrir per la norma, després de constatar que no hi ha altres mesures menys restrictives de drets o que imposin menys obligacions als destinataris.
- c) Seguretat jurídica: les facultats d'iniciativa normativa s'han d'exercir de manera coherent amb la resta de l'ordenament per generar un marc normatiu estable i previsible, integrat, clar i de certesa, que en faciliti el coneixement i la comprensió i, en conseqüència, l'actuació i la presa de decisions de les persones i empreses.
- d) Transparència: les administracions públiques han de possibilitar l'accés senzill, universal i actualitzat a la normativa en vigor i els documents propis del seu procés d'elaboració, en els termes que estableix l'article 7 de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern; han de definir clarament els objectius de les iniciatives normatives i la seva justificació en el preàmbul o exposició de motius; i han de possibilitar que els destinataris potencials tinguin una participació activa en l'elaboració de les normes.
- e) Eficiència: la iniciativa normativa ha d'evitar càrregues administratives innecessàries o accessòries i ha de racionalitzar, en la seva aplicació, la gestió dels recursos públics.

1.4. D'acord amb tot això, s'elabora aquesta memòria d'anàlisi de l'impacte normatiu de l'Avantprojecte de decret pel qual es regula el règim jurídic de les garanties i els dipòsits custodiats per la Dipositaria de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, la qual s'estructura en els apartats següents.

2. Oportunitat, objectius de la proposta i alternatives

2.1. Oportunitat

La promulgació d'aquest decret determina un nou marc normatiu que permetrà, en primer lloc, gaudir d'una regulació uniformadora de les garanties que s'hi poden dipositar; i, en segon lloc, modernitzar el Servei de Dipositaria — entès en un sentit funcional, això és, com el conjunt de competències i funcions que, en aquesta matèria, corresponen als òrgans i les unitats administratives de la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni, responsable de la Tresoreria de la Comunitat Autònoma— per poder gestionar les garanties d'una manera eficaç i d'acord amb la realitat actual.

2.2. Objectius de la proposta

La proposta normativa té com a objectiu principal regular de manera uniforme les garanties que s'hi poden dipositar i, també, modernitzar el Servei de Dipositaria per garantir una gestió eficaç.

En l'àmbit de la contractació pública, s'ha respectat la normativa estatal general i bàsica a què fan referència la disposició final primera de la recentment aprovada Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic, per la qual es transposen a l'ordenament jurídic espanyol les directives del Parlament Europeu i del Consell 2014/23/UE i 2014/24/UE, de 26 de febrer, (abans, la disposició final segona del Text refós de la Llei de contractes del sector públic, aprovat pel Reial decret legislatiu 3/2011, de 14 de novembre), i la disposició final primera del Reglament general de la Llei de contractes, aprovat pel Reial decret 1098/2001, de 12 d'octubre. D'aquesta manera, únicament les garanties dipositades davant l'Agència Tributària de les Illes Balears s'han de regir per la seva normativa específica, que és la vigent en matèria tributària i prou completa, sens perjudici de la possible aplicació de les normes generals d'aquest Decret per omplir les mancances eventuais de la normativa esmentada.

Per tal de mantenir aquesta uniformitat, s'ha inclòs en l'Avantprojecte de decret una disposició addicional que regula la necessitat que totes les disposicions reglamentàries autonòmiques en les quals s'estableixi l'obligació de constituir qualsevol garantia s'adeqüin al nou decret.

D'altra banda, s'ha volgut aclarir el tipus de garanties personals admeses, que són garanties solidàries a primer requeriment. Els models de garantia simple tenen com a característica principal els anomenats beneficis del fiador: el d'excussió, el de divisió i el d'ordre:

- El benefici d'excussió suposa que el fiador no pot ser compel·lit a pagar sense abans fer-se excussió de tots els béns del deutor (article 1830 del Codi civil).
- El benefici de divisió s'aplica quan hi ha pluralitat de cofiadors. En aquest cas, el creditor ha de reclamar a cada fiador la part que li correspongui satisfer (article 1837 del Codi civil).
- El benefici d'ordre implica que s'ha de reclamar el fiador després de l'obligat principal.

Les garanties personals que s'admeten en el Decret són solidàries, la qual cosa implica, per mandat dels articles 1831 2n i 1837 del Codi civil, la renúncia del garant dels beneficis d'excussió i divisió. Així mateix, com que les garanties personals s'han de constituir a primer requeriment es produeix l'efecte de permetre el requeriment de pagament al garant sense necessitat de requerir-lo prèviament a l'obligat principal, per la qual cosa el garant renuncia al benefici d'ordre.

Finalment, per evitar dilacions en el pagament, la resolució d'execució s'ha definit com a prova única de l'incompliment de l'obligat principal i com a pressupost base per reclamar la garantia.

Per tant, s'admeten garanties en què intervingui un tercer garant, però amb el requisit que aquestes garanties siguin solidàries a primer requeriment. Es tracta de garanties personals atípiques però admeses per la jurisprudència, que s'accepta que són independents i no accessòries a l'obligació del deutor garantit, en què el garant està obligat a respondre de l'incompliment del deutor quan es produeixi i l'Administració el requereixi per fer efectiva la garantia. L'objectiu darrer és aconseguir el rescabament fàcil i immediat de l'Administració en cas d'incompliment de l'obligat principal.

L'exigència de garanties solidàries a primer requeriment no és nova en l'àmbit de l'Administració pública, atès que la normativa contractual també exigeix que les garanties personals es facin efectives a primer requeriment.

L'Administració necessita garanties que no admetin més excepcions que les que deriven de la garantia mateixa, de manera que resulti suficient la reclamació de pagament davant el garant per entendre que l'obligat garantit no ha complert la seva obligació. Han de ser garanties que permetin una execució immediata i siguin alienes a la relació deutor-creditor.

Així mateix, l'Avantprojecte de decret s'ocupa especialment de definir la terminologia utilitzada, a diferència de bona part de la normativa sectorial actual en la qual es confonen els termes aval, fiança i garantia, i moltes vegades es fan servir com a sinònims, la qual cosa crea confusió. Així, en la norma projectada s'utilitza el terme garantia com a denominació més àmplia i genèrica, i el terme

aval només per fer referència a la garantia personal mitjançant la qual una altra persona, a banda del deutor, es compromet a complir l'obligació que ha contret. Pel que fa al terme fiança, no s'ha usat perquè és ambigu i, a més, es caracteritza per l'accessorietat i la subsidiarietat, trets que no són presents en les garanties solidàries a primer requeriment.

El caràcter accessori de les fiances radica en el fet que pressuposen una obligació principal, perquè la seva funció és el compliment de la mateixa obligació. Sense l'existència d'una obligació principal vàlida, no pot tenir lloc la constitució de la fiança. Com a conseqüència del caràcter accessori de la fiança, el fiador pot oposar al creditor les excepcions inherents al deute (article 1853 del Codi civil). Com que les garanties personals admeses en el Decret són garanties a primer requeriment que es caracteritzen per la seva independència, s'hi ha evitat utilitzar el terme fiança.

Un altre tret típic de l'obligació del fiador és la subsidiarietat, segons la qual el creditor només pot dirigir-se contra el fiador en cas que el deutor no pagui. Ara bé, com que el Decret preveu que les garanties es constitueixin a primer requeriment, és possible exigir el compliment del deute directament al garant sense necessitat d'acudir prèviament al deutor principal.

Així mateix, s'aclareix que les garanties poden tenir naturalesa purament indemnitzatòria per al rescabament de danys i perjudicis, o bé naturalesa punitiva, la qual cosa suposa, en aquest darrer cas, l'execució automàtica de la garantia sense necessitat de justificar la quantificació dels danys i els perjudicis patits. Aquesta execució automàtica ha de solucionar la dificultat que suposa en determinats casos justificar la quantificació dels danys i els perjudicis derivats de l'incompliment del deutor. Però ha de ser la normativa sectorial reguladora de cada garantia la que n'estableixi la naturalesa en funció de l'obligació que es pretén garantir. Un exemple en aquest sentit és la Llei 9/2017 esmentada, de contractes del sector públic, que preveu el retorn a la funció punitiva de la garantia en cas d'incompliment culpable del contractista, incautació que es podrà modular en cas que a l'incompliment culpable hagi concorregut l'actuació de l'Administració. De fet, aquesta era la solució prèvia en la Llei 30/2007, de 30 d'octubre, de contractes del sector públic. El Consell d'Estat ha aplaudit el retornament a la regulació anterior en el dictamen emès sobre l'Avantprojecte de llei de contractes del sector públic (Dictamen 1116/2015, de 10 de març de 2016).

La norma projectada també té en compte un principi bàsic reconegut per la jurisprudència del Tribunal Suprem i per la doctrina del Consell d'Estat segons el qual la garantia té un caràcter de mínim amb relació a la responsabilitat que es pot exigir al deutor, és a dir, que és una estimació prèvia sobre la seva responsabilitat, però que la responsabilitat es pot quantificar per sobre de

l'import de la garantia i, en aquest cas, el rescabament no s'exhaurirà amb la quantia constituïda com a garantia.

Així mateix, i amb el suport igualment de la nostra jurisprudència, la norma parteix de la base que la garantia ha de tenir una durada indefinida, de manera que és vigent fins que l'òrgan a disposició del qual es constitueixi decideixi expressament declarar l'extinció de l'obligació garantida i la cancel·lació de la garantia, fins i tot en els casos en què les parts hagin pactat una durada determinada.

En aquest sentit, i d'acord amb la jurisprudència esmentada, el cert és que «en aplicació de l'article 1255 del Codi civil conforme al qual els contraents no poden establir pactes, clàusules i condicions que siguin contràries a les lleis, la limitació temporal de l'aval s'ha de tenir per no posada, en resultar evidentment contradictòria amb la llei expressament reflectida en el mateix contracte», i, en conseqüència, és conforme a dret la incautació de l'aval efectuada per l'Administració contractant en aquests casos (vegeu, per a totes, la Sentència núm. 257/2011, de 16 de juny, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Rioja).

En tot cas, es relacionen taxativament els tipus de garanties admissibles i els subjectes que, d'acord amb cada tipus de garantia, poden prestar-les, de manera que, per exemple, no sigui possible acceptar avals prestats per entitats asseguradores ni tampoc assegurances de caució emeses per entitats de crèdit o societats de garantia recíproca (vegeu l'Informe 11/1996, de 7 de març, de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de l'Estat).

En particular, i pel que fa als requisits que han de complir els contractes d'assegurances de caució, s'han incorporat les previsions de la disposició addicional tretzena de la Llei 20/2015, de 14 de juliol, d'ordenació, supervisió i solvència de les entitats asseguradores i reasseguradores, que estableix que l'assegurança de caució serà admissible com a forma de garantia davant les administracions públiques en tots els supòsits en els quals la legislació exigeixi o permeti a les entitats de crèdit o als establiments financers de crèdit constituir garanties, sempre que compleixin amb determinats requisits. Aquesta disposició és de caràcter bàsic d'acord amb la disposició final catorzena de la Llei 20/2015.

Quant a l'exigència de garanties en l'àmbit de la contractació pública, s'han volgut incorporar en la norma algunes regles que resulten d'interpretacions de les juntes consultives de contractació administrativa a fi d'aclarir alguns aspectes que fins ara no s'havien reflectit expressament en la normativa vigent, especialment tenint en compte que la majoria de les garanties custodiades per la Dipositaria provenen d'aquest àmbit.

Així, pel que fa a la constitució de garanties definitives en els contractes menors, s'entén que aquest no és realment un requisit exigible. Així ho considera també la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de l'Estat (vegeu l'Informe 12/2002, de 13 de juny), per la naturalesa d'aquests contractes i per la situació comparativament injusta i injustificada que produiria la solució contrària en relació amb altres tipus de contractes i procediments d'adjudicació.

D'altra banda, s'estableix expressament que, en la tramitació d'emergència, és facultat de l'òrgan de contractació exigir una garantia definitiva (vegeu l'Informe 8/2003, de 9 d'octubre, de la Junta Consultiva de Múrcia i l'Informe 2/2000, de 8 de febrer, de la Junta Consultiva de Madrid).

2.3. Alternatives

Per tal d'assolir els objectius esmentats, és a dir, per modernitzar la gestió de les garanties i dotar-les d'uniformitat i seguretat jurídica, s'ha optat per una regulació reglamentària transparent, més extensa que l'actual, la qual cosa respon a la necessitat d'ampliar els continguts del règim de les garanties i de millorar-ne la redacció, amb la finalitat d'incrementar la seguretat jurídica, la transparència i deixar menys marge a la interpretació. Així, s'han precisat els requisits que han de complir les garanties que poden ser dipositades i s'han desplegat de manera detallada els processos de registre, devolució i execució.

3. Contingut i anàlisi jurídica de l'avantprojecte

3.1. Contingut

L'Avantprojecte de decret que ens ocupa consta de 29 articles estructurats en un capítol preliminar i 3 capítols més, 5 disposicions addicionals, una disposició transitòria, una disposició derogatòria, tres disposicions finals i 7 annexos.

En el capítol preliminar, relatiu a les disposicions generals, es defineixen l'objecte i l'àmbit d'aplicació del Decret, i es posa èmfasi especial en aclarir que les garanties poden tenir naturalesa purament indemnitzatòria per al rescabament de danys i perjudicis, o bé naturalesa punitiva, la qual cosa suposa, en aquest darrer cas, la confiscació automàtica de la garantia sense necessitat de justificar la quantificació dels danys i els perjudicis patits, però ha de ser la normativa sectorial reguladora de cada garantia la que n'estableixi la naturalesa en funció de l'obligació que es pretén garantir.

En el capítol I, relatiu al registre, s'indiquen els tipus de garanties i dipòsits admesos i els requisits que han de complir tant les garanties i els dipòsits com les persones o entitats que presten les garanties.

Pel que fa al capítol II es defineix de manera detallada el procés de devolució i el de cancel·lació, i es determina quin és l'òrgan competent per autoritzar la devolució, el contingut i la notificació de la resolució, i el procés de devolució material de la garantia. També es regula un procés extraordinari de devolució de dipòsits i garanties a càrrec de la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni, i es tanca el capítol amb la determinació dels casos i les condicions en què es pot sol·licitar el reemborsament del cost de les garanties i els dipòsits.

Finalment, el darrer capítol està dedicat a l'execució de les garanties, i es regula l'òrgan competent per dictar la resolució d'execució, i també, de forma detallada, el procediment que s'ha de seguir per dictar-la, amb especial èmfasi al dret de les persones o entitats avaladores i asseguradores a ser escoltades en els procediments d'execució que els afectin.

Pel que fa a les disposicions addicionals, transitòria i finals, cal destacar la modificació del text consolidat del Decret sobre contractació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, aprovat pel Decret 14/2016, a fi d'ajustar el règim de les garanties que s'han de constituir en aquest àmbit de la contractació pública a les normes generals que conté aquest Decret, tot tenint en compte, així mateix, les normes particulars que resulten de la legislació estatal general i bàsica en aquesta matèria, abans esmentades.

3.2. Anàlisi jurídica de l'Avantprojecte

3.2.1. Marc normatiu

L'Avantprojecte de decret pel qual es regula el règim jurídic de les garanties i els dipòsits custodiats per la Dipositaria de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, s'insereix, de forma coherent, en el marc normatiu següent:

- a) Els punts 28 i 36 de l'article 30 de l'Estatut d'autonomia de les Illes Balears, aprovat per la Llei orgànica 1/2007, de 28 de febrer, de reforma de l'Estatut d'autonomia de les Illes Balears.
- b) L'article 87 de la Llei 14/2014, de 29 de desembre, de finances de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.
- c) La Llei 4/2011, de 31 de març, de la bona administració i del bon govern de les Illes Balears.
- d) El Decret 156/1989, de 14 de desembre, que regula el procediment de constitució i devolució de fiances davant la tresoreria general de la CAIB.
- e) El Decret 14/2016, d'11 de març, pel qual s'aprova el text consolidat del Decret sobre contractació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.
- f) L'Ordre del conseller d'Economia i Hisenda, de 25 de gener de 1990, per la qual es regula la constitució i la devolució de fiances dipositades a la Tresoreria General de la CAIB.

g) L'Ordre del conseller d'Economia i Hisenda per la qual es regula el procediment de gestió d'ajornaments i fraccionaments de deutes a favor de la CAIB, de 15 de març de 1994 (BOIB de dia 9 d'abril).

3.2.2. Disposicions afectades i taula de vigències

Les disposicions esmentades en l'apartat 3.2.1 resten vigents, llevat del Decret 156/1989 i de l'Ordre del conseller d'Economia i Hisenda de 25 de gener de 1990, que es deroguen.

Pel que fa a l'Ordre del conseller d'Economia i Hisenda per la qual es regula el procediment de gestió d'ajornaments i fraccionaments de deutes a favor de la CAIB, s'ha d'entendre que continua en vigor sens perjudici de les derogacions tàcites que es puguin haver produït, no només per l'entrada en vigor del decret que es tramita, sinó per la Llei general tributària i pel Reglament general de Recaptació, aprovat pel Reial decret 939/2005, de 29 de juliol. En tot cas, tant pel caràcter particularment detallat de l'Ordre (propi del seu rang inferior al decret), com per l'abast d'aquesta norma, s'entén que la seva modificació s'ha de fer mitjançant un altre procediment reglamentari, específic en aquest àmbit dels ajornaments i fraccionaments.

Distint és el cas del text consolidat del Decret sobre contractació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, aprovat pel Decret 14/2016, d'11 de març, la modificació del qual per adaptar-lo a aquest nou decret en matèria de garanties (del mateix rang normatiu), és prou simple, raó per la qual es modifica l'article 5, relatiu a les garanties, i s'aprofita aquesta modificació per aclarir un dels dubtes més habituals de les garanties en contractació, com és la necessitat o no d'exigir garantia en els contractes menors, i que, d'acord amb la doctrina, es regula en el sentit que no és exigible per la pròpia naturalesa del contracte.

4. Càrregues administratives

4.1 Introducció

D'acord amb l'article 42.2 de la Llei 4/2001, s'ha de dur a terme un estudi de les càrregues administratives, en relació amb l'administració i les persones o entitats interessades, que inclogui la nova regulació, si escau, amb la finalitat de fomentar la simplificació administrativa i evitar que s'incloguin tràmits o càrregues innecessàries. En aplicació d'aquest precepte, l'Acord del Consell de Govern de 16 de març de 2012 pel qual es determinen el contingut i el sistema d'elaboració de l'estudi de càrregues administratives estableix unes directrius comunes per a tots els òrgans impulsors de noves normes en l'elaboració de l'estudi de càrregues administratives derivades dels projectes normatius, i disposa que s'ha d'utilitzar

el Model de Costos Estàndard (MCE), amb el mètode simplificat, acordat per l'Estat i les comunitats autònomes.

Aquest MCE defineix les càrregues administratives com les activitats de naturalesa administrativa que han de dur a terme les empreses i ciutadans per complir amb les obligacions derivades de la normativa. Aquesta definició inclou les activitats voluntàries, com ara la sol·licitud de subvencions i la sol·licitud d'inscripció en registres de caràcter voluntari. I, en concret, per a les empreses, inclou les que han de suportar per complir amb les obligacions de facilitar, conservar o generar informació sobre les seves activitats o la seva producció. Pel que fa a les càrregues derivades d'aquest expedient, s'ha de dir que com és una norma que actualitza una regulació ja existent, no es creen més tràmits, sinó que es regulen de manera més detallada reduint l'àmbit d'indeterminació i el marge d'interpretació.

Malgrat que, segons el MCE, en cas que no es digui res en la norma, s'ha de valorar la càrrega com si fos electrònica, en atenció als mitjans amb què compta actualment l'Administració autonòmica, i tenint en compte, així mateix, la naturalesa dels tràmits, s'han valorat com de tramitació presencial. Tot això, sense perjudici que es pugui facilitar el compliment dels tràmits mitjançant missatges de correu electrònic, de tal manera que, per exemple en els casos de garanties o dipòsits en efectiu, les persones interessades poden aportar les dades necessàries per crear la carta de pagament, mitjançant l'emplenament i l'enviament per correu electrònic del model que figura en l'annex 1 de l'Avantprojecte de decret, i el pagament per transferència bancària.

En concret, i seguint el MCE, identifiquem les següents:

4.2 Identificació de les càrregues

a) Constitució de dipòsits i garanties

Aquest tràmit es podria subdividir en sis tràmits diferents, en atenció al tipus de garantia que s'ofereixi (en efectiu, en valors de deute públic, en avals d'entitats bancàries o de societats de garantia recíproca, mitjançant assegurances de caució, mitjançant retenció en el preu, en garanties hipotecàries i avals personals). Ara bé, en puritat, és un tràmit en el qual s'han d'aportar unes dades i uns documents, per al qual es poden fer servir els models que s'aproven com a annexos del decret per tal de facilitar la tasca als ciutadans i les empreses; i, per tant, a efectes del càlcul de les càrregues suposa el mateix valor, motiu pel qual es valora de manera conjunta.

Pel que fa a la documentació, segons la garantia concreta que sigui s'han de presentar uns documents o uns altres, si bé, en general, el número de documents

que s'ha d'adjuntar segons cada tipus de garantia no suposa variacions importants.

Així mateix, s'ha de fer constar que no és habitual la presentació de garanties en valors de deute públic. De fet, no figura en el Servei de Dipositaria cap garantia en valors de deute públic, motiu pel qual l'aportació del certificat d'Iberclear (que s'exigeix únicament per a aquest tipus de garantia) es valora únicament de manera unitària, però no per al conjunt de la *població* perquè no hi ha cap a tenir en compte.

En relació amb la constitució de garanties mitjançant retenció en el preu, que és un tràmit propi dels expedients de contractació, l'empresa no ha de fer cap tràmit davant la Dipositaria, sinó que és l'òrgan gestor qui s'ocupa de fer les comunicacions oportunes.

Pel que fa a la constitució de garanties hipotecàries i avals personals en procediments d'ajornament, fraccionament o suspensió d'execució de deutes, de l'article 14, si bé l'acreditació de la impossibilitat de presentar cap altre tipus de garantia implica la presentació de tota una sèrie de documentació que s'hauria de valorar com a una càrrega, el cert és que la excepcionalitat d'aquests tipus de garantia fa que no se'n disposi de cap al Servei de Dipositaria, motiu pel qual no és objecte de valoració.

b) Devolució i cancel·lació de la garantia o dipòsit

En aquest cas, si bé la devolució s'ha de tramitar d'ofici, la persona interessada el pot sol·licitar i, per tant, ens trobam davant d'una càrrega de caire voluntari i que es pretén que sigui residual ja que la voluntat d'aquesta norma és fomentar que siguin els òrgans gestors els que impulsin aquest tràmit perquè es redueixin les càrregues administratives.

c) Substitució de garanties o dipòsits

La substitució, regulada en l'article 6, en el fons implica la presentació d'una nova garantia i la devolució de l'existent. Per tant, no es computa com a un tràmit diferent.

d) Reemborsament dels costos de les garanties i dipòsits

No consten dades sobre aquest tràmit que té caràcter residual i el gestiona cada òrgan gestor, motiu pel qual no es considera realment un tràmit derivat d'aquesta norma.

e) Validació de poders

Pel que fa a la validació de poders (article 12) s'ha de presentar en els casos de garanties prestades per entitats de crèdit, societats de garantia recíproca i d'assegurances de caució, de manera que es valora únicament per aquests tipus de garanties.

Pel que fa a la freqüència, que s'ha de referir a les vegades que s'ha de fer el tràmit cada any, i a la població, que no es pot definir com a un grup d'interessos concret (com tots els empresaris, o tots els residents, cosa que sí seria possible en altres casos) com que es tracta d'una obligació que depèn, en part, de la mateixa persona interessada, s'han tengut en compte les dades estadístiques del darrer exercici tancat, és a dir, 2016.

Com a mesures de reducció de les càrregues s'han de valorar l'elaboració de models per a la constitució de les garanties o dipòsits que s'adjunten com a annexos a la norma, eliminació de documents que s'han de presentar i la devolució de garanties i dipòsits d'ofici, sense perjudici que la persona interessada ho pugui sol·licitar però sense que estigui obligat a fer-ho.

4.3. Valoració de les càrregues

Identificació de la norma: Avantprojecte de decret pel qual es regula el règim jurídic de les garanties i els dipòsits custodiats per la Dipositaria de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears

Procediment 1: constitució de la garantia o dipòsit

<i>Tràmit</i>	<i>Identificació numèrica d'acord amb la llista tipificada</i>	<i>Freqüència/població (núm. exp. 2016)</i>	<i>Valoració unitària (euros)</i>	<i>Valoració global (euros)</i>
Presentació de la sol·licitud de constitució de garantia o dipòsit	1	581	80	46.480
Presentació del certificat Iberclear	4	0	5	
Presentació del certificat d'assegurança de caució	4	163	5	1.304
Validació de poders	1	439	80	2.195

4.4. Conclusions

Atès el contingut de l'Avantprojecte de decret i la valoració econòmica de les càrregues administratives, resulta que la norma projectada no té pràcticament cap incidència econòmica des del punt de vista de les càrregues administratives a càrrec dels destinataris de la norma, ni per persona o entitat interessada, ni tampoc per a uns determinats sectors econòmics respecte d'altres. Més encara, si

tenim en compte que aquest Avantprojecte de decret el que pretén és ordenar i actualitzar la normativa en matèria de garanties, el cert és que la incidència és nul·la o positiva ja que aprova tota una sèrie de models que facilitaran el compliment de les obligacions a les empreses i n'estableix que la devolució de les garanties s'ha de fer d'ofici, de tal manera que les empreses no estan obligades a sol·licitar-la.

Si comparam les càrregues d'aquest Avantprojecte de decret amb les existents actualment, si bé aquestes darreres no estan quantificades, el cert és que, com ja s'ha vist, no es creen càrregues noves, sinó que s'actualitzen les existents i es facilita el compliment de les obligacions amb, per exemple i com ja hem explicat, l'aprovació de models de presentació de documents i de dades.

5. Impacte econòmic i pressupostari

En compliment del que disposen l'article 42.1 de la Llei 4/2001 i l'article 42.4 de la Llei 4/2011, segons els quals la memòria ha de valorar, entre d'altres qüestions, l'impacte econòmic i pressupostari de la norma projectada, tenint en compte els efectes que produeix sobre els diferents sectors, d'una banda, i sobre la competència en el mercat, de l'altra. En aquest sentit, s'ha de valorar la incidència de la nova norma sobre els preus dels productes i serveis, la productivitat de les empreses i l'ocupació, la innovació, els consumidors i les PIMES, d'una banda; i s'ha d'analitzar si imposa barreres a la lliure circulació, límits a la capacitat dels operadors per competir, o si implica un control o influeix de manera substancial sobre els preus dels productes, de l'altra.

Doncs bé, s'ha de fer constar que la norma, *per se*, manca d'incidència econòmica, ja que no afecta de manera significativa els sectors econòmics ni imposa límits o controls a la competència.

Pel que fa a la incidència pressupostària, és a dir, a l'estudi de cost i finançament, al qual es refereix l'article 42 de la Llei 4/2001, de 14 de març, quan es tracti de la creació o modificació de serveis, el cert és que no es crea ni es modifica cap servei sinó que es regula de bell nou el Servei de Dipositaria de la Tresoreria de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, que continuarà disposant del personal funcionari existent, de manera que no s'ha de modificar cap de les partides de despesa dels pressuposts de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, en la mesura que no és més que l'actualització d'una normativa ja existent, però la dota de les garanties derivades de la legislació i dels principis administratius actuals, com són, principalment, el de transparència i el de seguretat jurídica.

6. Informe d'impacte de gènere

D'acord amb l'article 5.3 de la Llei 11/2016, de 28 de juliol, d'igualtat de dones i homes, l'Avantprojecte de decret ha de ser objecte del preceptiu informe d'avaluació d'impacte de gènere de l'Institut Balear de la Dona, motiu pel qual se li ha sol·licitat.

L'IB Dona recomana una sèrie de modificacions de caire lingüístic per reflectir la presència de les dones en els texts que es redacten i evitar l'ús del masculí com a genèric, en la mesura del que sigui possible. Aquestes recomanacions són substituir "el beneficiari" per "la persona beneficiària", "els beneficiaris" per "les persones beneficiàries", "l'interessat" per "les persones interessades", "el director general" per "la Direcció General", "el deutor" per "la persona deutora", "administrador" per "la persona encarregada de l'administració", "estrangers" per "les persones estrangeres". En els annexos es recomana substituir "els integrants" per "les persones integrants".

Doncs bé, pel que fa a "l'interessat" se substitueix per "la persona interessada". No obstant les recomanacions de l'IB Dona en relació amb "el beneficiari", "el deutor" i "l'administrador", es manté la terminologia emprada perquè aquests mots són substantius els quals ja es refereixen a persones (així, el deutor, en una relació jurídica, és la *persona* que té l'obligació de fer quelcom, de donar una cosa o de pagar una quantitat; el beneficiari és la *persona* que frueix d'un benefici; l'administrador és la *persona* encarregada, sola o conjuntament amb d'altres, d'administrar béns o negocis d'una altra). En relació amb "estrangers", aquest terme apareix en relació amb la targeta d'identificació d'estrangers regulada amb aquest nom pel Reial decret 557/2011, de 20 d'abril, pel qual s'aprova el Reglament de la Llei orgànica 4/2000, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social, motiu pel qual es considera adequat mantenir el terme "estrangers". I, pel que fa als "integrants", es refereix a persones jurídiques que formen part d'una UTE i no a persones físiques, per tant no té cap incidència en el reflex de la presència de dones en els texts que es redacten.

7. Impacte de l'Avantprojecte sobre la família, la infància i l'adolescència, i sobre l'orientació sexual i la identitat de gènere

La disposició addicional desena de la Llei 40/2003, de protecció a les famílies nombroses, disposa que les memòries de l'anàlisi d'impacte normatiu dels als avantprojectes de llei i els projectes de reglaments han d'incloure l'impacte normatiu en la família.

Així mateix, l'article 22 *quinquès* de la Llei orgànica 1/1996, de 15 de gener, de protecció jurídica del menor, que modifica parcialment el Codi civil i la Llei d'enjudiciament civil introduït per la Llei 26/2015, de 28 de juliol, que modifica el sistema de protecció a la infància i a l'adolescència estableix que les memòries de l'anàlisi d'impacte normatiu que han d'acompanyar als avantprojectes de llei i als

projectes de reglament han d'incloure l'impacte de la normativa en la infància i en l'adolescència.

Finalment, l'article 32 de la Llei 8/2016, de 30 de maig, per garantir els drets de lesbianes, gais, trans, bisexuals i intersexuals, i per eradicar l'LGTBI fòbia disposa que les administracions públiques incorporaran l'avaluació d'impacte sobre l'orientació sexual i la identitat de gènere en el desenvolupament de les seves competències, per garantir el principi d'igualtat i no discriminació de les persones LGTBI sobre totes les disposicions legals o reglamentàries que s'impulsin en el territori de la Comunitat Autònoma.

Per la naturalesa del Projecte de decret que es tramita, no es produeix cap impacte en els col·lectius esmentats.

8. Accions de participació ciutadana

8.1. Consulta pública prèvia i previsió de la norma en el Pla Anual Normatiu

L'Avantprojecte de decret que ens ocupa ha estat objecte de la consulta pública prèvia regulada en l'article 133 de la Llei 39/2015. Així, i d'acord amb la Resolució de la consellera d'Hisenda i Administracions Públiques d'11 de setembre de 2017, i fins al 29 de setembre de 2017, es va publicar en la pàgina de Participació Ciutadana (<http://participaciociutadana.caib.es>) l'enllaç a la consulta pública prèvia a la redacció de l'Avantprojecte de decret pel qual es regula el règim jurídic de les garanties i els dipòsits custodiats per la Dipositaria de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, segons resulta del certificat emès el 2 d'octubre de 2017 pel cap del Servei de Participació i Voluntariat de la Direcció General de Participació i Memòria Democràtica. Durant aquest termini no es va presentar cap proposta o suggeriment.

Pel que fa al Pla anual normatiu de la Comunitat Autònoma, en la mesura que es preveu l'aprovació d'aquest Avantprojecte de decret en l'exercici de 2018, s'ha incorporat al Pla Anual Normatiu del 2018.

8.2. Audiència i informació pública

De conformitat amb els articles 43 i 44 de la Llei 4/2001 i amb l'article 133 de la Llei 39/2015, i en virtut de la Resolució de la consellera d'Hisenda i Administracions Públiques de 15 de novembre de 2017, per la qual s'inicia el procediment d'elaboració de l'Avantprojecte de decret, i es designa l'òrgan responsable de tramitar-lo, l'Avantprojecte s'ha sotmès al tràmit d'audiència dels interessats per mitjà de les organitzacions i entitats que s'indiquen en la Resolució esmentada, durant un termini de 15 dies, i també al tràmit d'informació pública, durant el mateix termini de 15 dies, per mitjà d'un anunci que s'ha publicat el dia 28 de

novembre de 2017, en el *Butlletí Oficial de les Illes Balears* i per mitjà de la publicació del text de l'Avantprojecte en la pàgina web <<http://participaciociudadana.caib.es>>. En aquesta pàgina web s'han produït 32 visites, d'acord amb el certificat emès pel Cap del Servei de Participació i Voluntariat de la Direcció General de Participació i Memòria Democràtica de la Conselleria de Cultura, Participació i Esports.

Així mateix, i d'una manera paral·lela al tràmit d'audiència i d'informació pública, s'ha disposat la tramesa de l'Avantprojecte de decret a les secretaries generals de les conselleries de l'Administració autonòmica i a la resta d'òrgans a què fa referència la Resolució abans esmentada perquè, en el termini de 15 dies, facin les seves observacions i/o suggeriments que considerin adients.

Han presentat al·legacions l'entitat ISBA, SGR, i l'Asociación Española de Banca (AEB). Així mateix, les conselleries de Presidència, de Cultura, de Participació i Esports, de Salut, de Territori, d'Energia i Mobilitat, i de Medi Ambient, Agricultura i Pesca, i la Unión Española de Entidades Aseguradoras y Reaseguradoras (UNESPA) han presentat escrits en els quals indiquen que no tenen cap al·legació o suggeriment a fer.

Pel que fa a les al·legacions presentades s'ha sol·licitat un informe a la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni, ja que és l'entitat que ha proposat la tramitació de la norma, el qual s'ha elaborat amb data de 31 de gener de 2018, i s'incorpora a l'expedient. En aquest informe es fa una valoració inicial de totes les al·legacions, a les quals ens referirem succintament a continuació, valoració que aquesta Secretaria General, escoltat el Departament Jurídic i Administratiu, considera plenament encertades.

Així, en primer lloc, l'acceptació de la proposta d'ISBA, SGR, sobre la modificació l'article 23.2 de la norma projectada, relatiu a l'execució de les garanties, implicaria que, en tots els casos d'execució parcial de la garantia, s'hagués de tornar el document original a l'entitat avaladora, la qual cosa no és procedent si, d'acord amb la informació que subministri l'Agència Tributària de les Illes Balears, encara és possible l'exigència de responsabilitats addicionals.

En aquest sentit, no es pot atendre el suggeriment d'ISBA, SGR, ja que el document original de la garantia no és indispensable ni l'únic mitjà de prova amb què compta l'entitat avaladora per recuperar les quanties satisfetes. Pel contrari, quan es tracta d'una execució parcial, el document original de la garantia ha de quedar en el Servei de Dipositaria si subsisteix la necessitat de garantir l'obligació principal, encara que només la cobreixi parcialment (sens perjudici, és clar, i a més, de l'eventual restitució de la part executada d'acord amb el que preveu l'article 27 de l'Avantprojecte de decret).

L'entitat AEB presenta tres al·legacions: la primera proposa que es faci referència a la recent Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic, en substitució del Reial decret legislatiu 3/2011, ja que, quan s'aprovi el Projecte de decret, ja haurà entrat en vigor la nova Llei de contractes. En efecte, en la versió inicial del preàmbul del l'Avantprojecte de decret es fa referència al Reial decret legislatiu esmentat, referència que se substitueix per la Llei 9/2017, que serà la norma vigent quan aquest Avantprojecte de decret s'aprovi i entri en vigor.

Així mateix, i en atenció al contingut d'aquesta nova Llei de contractes del sector públic, s'actualitza la disposició final primera, mitjançant la qual es modifica l'article 5 del text consolidat del Decret sobre contractació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, aprovat pel Decret 14/2016, d'11 de març. En la versió que es va exposar per audiència, els apartats 2 i 3 de l'article 5 objecte de modificació, relatius a les garanties provisionals, disposaven que els valors públics s'havien de dipositar en la Dipositaria. No obstant això, l'article 106 de la nova Llei 9/2017 disposa que s'han de presentar davant l'òrgan de contractació, de la mateixa manera que els avals i les assegurances de caució, i no, per tant, davant la Dipositaria, en la qual només s'han de dipositar les garanties en efectiu. Així, per tal d'adaptar la regulació projectada a aquesta nova disposició de la Llei 9/2017, es modifiquen els dos apartats esmentats de l'article 5.

En segon lloc, l'AEB proposa que es modifiquin els articles 3, 10 i l'annex 3 perquè sigui el mateix document de garantia el que determini si la garantia és indemnitzatòria o punitiva. Aquesta pretensió no es pot atendre, ja que la naturalesa de la garantia no pot quedar a l'arbitri de les parts, sinó que depèn de la normativa sectorial que regula cada garantia concreta, més enllà de les eventuais dificultats d'interpretació d'aquesta normativa sectorial en alguns casos, la qual cosa és inherent a l'ordenament jurídic i a l'aplicació del Dret. En tot cas, l'entitat interessada sempre podrà fer les consultes que calguin davant els òrgans administratius sectorials competents per raó de la matèria.

També proposa que s'incorpori un termini d'esmena en la presentació de l'aval (article 6.5). No obstant això, i davant la impossibilitat d'admetre ni tan sols provisionalment un aval imperfecte, el cert és que incloure aquest termini implicaria, indirectament, ampliar el seu termini de presentació, la qual cosa depèn també de la concreta regulació substantiva de cada garantia. En tot cas, i com s'apunta en l'informe de la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni, el mateix decret ha d'incorporar en els seus annexos tots els models d'aval que s'entendran plenament vàlids, per la qual cosa aquesta qüestió no ha de suposar cap obstacle per a les entitats avaladores.

En relació amb la lletra c de l'article 10.1, l'AEB proposa afegir la possibilitat que no es consideri que un aval és impagat quan estigui pendent d'una reclamació administrativa o contenciosa administrativa.

Doncs bé, cal recordar que els avals i les assegurances de caució admesos per la Comunitat Autònoma són garanties a primer requeriment, per les quals el garant s'obliga davant el creditor a satisfer l'obligació garantida a primer requeriment. Com s'indica en l'informe de la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni de constant referència, l'objectiu últim és aconseguir el rescabament fàcil i immediat de l'Administració en cas d'incompliment de l'obligat principal.

Així, la reclamació de pagament dels avals i les assegurances es fonamenta en una resolució que dicta l'òrgan competent en la matèria i que és executiva d'acord amb l'article 39 de la Llei 39/2015. En cas que aquesta resolució s'impugni per la via administrativa o judicial, només si es concedeix la suspensió de l'execució de la resolució impugnada es consideraria que l'entitat avaladora o asseguradora no incorr en mora. Ara bé, si no es concedeix la suspensió, l'entitat avaladora o asseguradora respon de l'obligació garantida, sense que, per tant, es pugui suspendre l'execució per la simple interposició d'un recurs.

Finalment, l'AEB proposa que s'elimini l'article 12.3, segons el qual les entitats avaladores estan obligades a comunicar a l'Advocacia de la Comunitat Autònoma qualsevol modificació o revocació dels poders amb els quals actuen els seus apoderats davant la Comunitat Autònoma, i resten obligades per les actuacions que aquests duguin a terme sense representació, si no han comunicat els canvis o revocacions.

Tampoc no s'accepta aquest suggeriment, en la mesura que resulta imprescindible que la informació sobre els poders de representació de les entitats que es relacionen amb l'Administració de la Comunitat Autònoma estigui actualitzada en tot moment. Certament, la informació sobre apoderaments generals es troba en el Registre Mercantil, però no així la informació sobre apoderaments especials per a actes concrets, d'acord amb l'article 94 del Reglament del Registre Mercantil, aprovat pel Reial decret 1784/1996, de 19 de juliol, motiu pel qual, per seguretat jurídica, ha de ser la pròpia entitat la que comuniqui qualsevol modificació o revocació que tenguí lloc.

9. Informe de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa

L'article 2 del text consolidat del Decret pel qual es creen la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, el Registre de contractes i el Registre de contractistes, aprovat pel Decret 3/2016, de 29 de gener, disposa que:

Corresponen a la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears les funcions següents:

a) Informar sobre les qüestions que li sotmetin les diferents conselleries, organismes autònoms i ens públics, esmentats abans, en matèria de contractació administrativa. Aquest informe és PRECEPTIU EN ELS CASOS QUE ASSENYALI LA LEGISLACIÓ VIGENT EN MATÈRIA DE CONTRACTACIÓ ADMINISTRATIVA, I EN TOTS ELS CASOS:

1r. En els PROJECTES NORMATIUS EN MATÈRIA DE CONTRACTACIÓ ADMINISTRATIVA i en els que afecten la Junta Consultiva de Contractació Administrativa.

La disposició final primera de l'Avantprojecte de decret sobre el qual s'emet aquesta memòria modifica un article del text consolidat del Decret sobre contractació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, aprovat pel Decret 14/2016, d'11 de març, precepte que, sota l'epígraf de GARANTIES, regula aspectes formals de les garanties en l'àmbit de la contractació, és a dir, regula bàsicament on s'ha de presentar cada garantia segons el tipus de què es tracti (efectiu, avals, etc).

D'acord amb això, es va sol·licitar el corresponent informe de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa, la qual el 7 de juny de 2018 va emetre un informe favorable condicionat a què s'incorporin les modificacions proposades per aquest òrgan. En concret, l'informe de la Junta Consultiva es refereix a l'àmbit subjectiu d'aplicació del Projecte de decret que, en relació amb les garanties derivades d'expedients de contractació administrativa, s'ha d'ajustar al que disposa la Llei 9/2017, ja esmentada al llarg d'aquesta memòria, en el sentit que el Servei de Dipositaria ha d'actuar com a dipositari de les garanties de tots els ens que són administració pública a efectes de la Llei de contractes, àmbit que va més enllà de les administracions públiques territorials i els organismes autònoms.

D'acord amb això i amb la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni —òrgan que va proposar l'elaboració d'aquesta norma—, s'ha considerat oportú ampliar l'àmbit subjectiu del Projecte de decret de tal manera que, a partir de la seva entrada en vigor, totes les garanties dels ens que tenguin la consideració d'administració pública a efectes de la Llei 9/2017 s'hauran de dipositar en el Servei de Dipositaria. Com a conseqüència d'això s'han modificat els articles 2 i la disposició final primera; s'han afegit la lletra e) de l'article 11.1 i les disposicions addicional segona i quarta; i s'ha eliminat l'apartat 2 de l'article 6.

Aquest canvi en l'àmbit subjectiu d'aplicació de la norma afecta altres aspectes del Projecte de decret, per la qual cosa, s'ha revisat tot el text i s'han incorporat les modificacions que s'han considerat oportunes per millorar la norma i dotar-la de coherència. D'aquesta manera s'atorga un tractament homogeni a les garanties de tots aquests ens —llevat de les excepcions a què farem referència tot seguit—, la qual cosa també aporta una major seguretat jurídica als operadors econòmics, si bé la major part de les que es presentin per ens del sector públic seran garanties en matèria de contractació pública.

Així mateix, l'ampliació de l'àmbit subjectiu té implicacions comptables, motiu pel qual es varen dur a terme consultes amb la Intervenció General de la Comunitat Autònoma de les quals dona compte l'informe de la Direcció General del Tresor, Política Financera i Patrimoni, de 20 d'agost de 2018, i com a conseqüència de les quals s'han modificat els articles 8.6, 16, 23 i 26.4.

En relació amb la modificació de l'article 5 del Decret sobre contractació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, aprovat per Decret 14/2016, d'11 de març, es fan una sèrie d'observacions de millora que s'incorporen al text del Projecte de decret.

Pel que fa a les excepcions a què hem fet referència abans, es tracta de les introduïdes per la disposició addicional quarta que exclou de l'àmbit d'aplicació del decret que es tramita les fiances d'arrendaments de finques urbanes, d'acord amb la Llei 5/2018, de 19 de juny, de l'habitatge de les Illes Balears, les quals s'han de disposar a l'IBAVI; i les garanties dels fons europeus FEAGA i FEADER, gestionades pel FOGAIBA, d'acord amb el Reglament Delegat (UE) núm. 907/2014, de la Comissió Europea, d'11 de març de 2014, que completa el Reglament (UE) núm. 1306/2013 del Parlament Europeu i del Consell en allò relatiu als organismes pagadors i altres òrgans, la gestió financera, la liquidació de comptes, les garanties i l'ús de l'euro, i el Decret 65/2007, de 25 de maig, de constitució, organització i funcionament de l'Organisme Pagador de les despeses del Fons Europeu Agrícola de Garantia (FEAGA) i del Fons Europeu Agrícola de Desenvolupament Rural (FEADER), a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

10. Segon tràmit d'audiència i d'informació pública

La incorporació de totes aquestes modificacions fan recomanable, en compliment dels principis de seguretat jurídica i de transparència, que s'obri un nou tràmit d'audiència a les mateixes entitats a les quals ja es va donar a conèixer l'esborrany de projecte de decret i d'informació pública en els mateixos termes en què es va dur a terme en un primer moment.

11. Dictamen del Consell Consultiu de les Illes Balears

D'acord amb la lletra c de l'apartat 3 de l'article 47 bis de la Llei 4/2001 i amb l'apartat 7 de l'article 18 de la Llei 5/2010, de 16 de juny, reguladora del Consell Consultiu de les Illes Balears, s'ha de sol·licitar dictamen preceptiu d'aquest òrgan consultiu.

13. Conclusió

Atès el temps transcorregut, s'ha d'actualitzar i adaptar a les necessitats actuals la normativa autonòmica relativa a les garanties i els dipòsits custodiats per la

Dipositaria de la Comunitat Autònoma. Així, l'Avantprojecte de decret que es tramita determina un nou marc normatiu que garanteix la modernització del Servei de Dipositaria de la Comunitat Autònoma i, en general, del règim jurídic aplicable en aquest àmbit.

La secretària general

Maria Begoña Morey Aguirre